

M

MARIËTTE
MIDDELBEEK

TURBULENTIE

'Het boek grijpt je bij de keel
en die tranen blijven echt niet weg.'

CHICKLIT.NL

Mariëtte Middelbeek

TURBULENTIE

1

‘Dames en heren, over enkele minuten zullen we landen op de luchthaven van Curaçao. Namens captain Van der Loo en zijn crew bedank ik u dat u voor Dutchman Air heeft gekozen. Wij hopen u weer te mogen verwelkomen op een volgende vlucht en wensen u een aangenaam verblijf op Curaçao toe.’

Dat zal wel lukken, denk ik, terwijl ik de laatste bagagebak dichtklik. Ik werp een blik uit het raampje van het vliegtuig en zie een mooie, blauwe zee glinsteren in het felle zonlicht. Hier was ik wel aan toe – twee dagen relaxen op een hagelwit strand.

Ik trek het gordijntje van de business class open en maak het vast. Mijn collega-stewardess Miranda Straatman werpt me een zure blik toe. Ik heb geen idee wat ik nu weer verkeerd heb gedaan, maar ze heeft het al vanaf het begin van de vlucht op me gemunt. Ik zend haar een stralende nepglimlach, die ik meestal voor vervelende passagiers gebruik. Geamuseerd kijk ik toe hoe haar gezicht nog zuurder wordt.

Ik loop naar de galley, waar Elise Kleijn een voor een alle kas-

tjes dichtklapt en op slot doet. Ze heeft een gezicht als een donderwolk.

‘Is er iets?’ vraag ik.

Elise maakt een grommend geluid. ‘Ik doe dat mens iets aan.’

‘Oh, Miranda bedoel je. Trek je toch niets van haar aan.’

‘Dat heb ik de afgelopen negen uur geprobeerd, maar het houdt een keer op. Wat is er met haar?’

Ik haal mijn schouders op, terwijl ik mijn schort opberg en mijn hemelsblauwe blazer aantrek. Het speldje met mijn naam erop zit ondersteboven en ik draai het om. Sara Doesburg, stewardess. Ik kan nog altijd blij worden als ik dat zie.

‘Ik weet wat het is’, zegt Elise. ‘Ik heb haar wel zien kijken naar die Van der Loo. Maar dat kan ze mooi vergeten. Heb je gezien hoe dik haar kuiten zijn? En ze heeft een kont als een kaarttafel. Als we vanavond nog gaan klaverjassen, moeten we niet vergeten haar te roepen.’

We klaverjassen nooit, maar Elise heeft wel gelijk. Miranda ziet eruit als een worstje in een veel te strak, hemelsblauw vellekje. Zeker vergeleken bij Elise en mij, al ben ik er trots op dat ik nog altijd een maat kleiner heb dan Elise. Zij klaagt al over dat maatje verschil sinds we elkaar leerden kennen op de opleiding en vriendinnen werden, maar ze heeft nou eenmaal minder discipline dan ik.

Elise gaat nog even verder. ‘Van der Loo ziet haar niet eens staan. Heb je hem trouwens al goed bekeken? Hij ziet er goed uit. Volgens mij heeft hij een abonnementje op de sportschool genomen.’

‘Hm?’ vraag ik zogenaamd afwezig. Ik heb geen zin om met Elise over de piloot te praten. Het is de hele crew al opgevallen dat de captain die vroeger een beetje vadsig was, tegenwoordig opvallende gelijkenissen met George Clooney vertoont, minus het grijzende haar. Het plan is dat ik zelf werk van hem ga maken. Ik heb heus wel gemerkt dat hij al een paar keer bewonderend in mijn richting heeft gekeken – maatje 36 mist z'n uitwerking ook

vandaag niet. En daarom sta ik me dus altijd voor dag en dauw in het zweet te werken in de fitnesszaal van ieder hotel waar ik verblijf, terwijl anderen kreunend van de kater in bed liggen.

'Cabin crew, take your seats', klinkt het door het vliegtuig. Ik voel dat we behoorlijk aan het dalen zijn. Elise en ik verlaten aan verschillende kanten de galley en klappen de crew seats bij de nooduitgang naar beneden. Ik zit tegenover een gezin met een baby die de eerste vijf uur van de vlucht aan één stuk door heeft gekrijsd. Vervolgens heeft het mormel de vloerbedekking onder gespuugd, zodat ik op mijn knieën met een doekje de rommel kon opruimen. Maar ik blijf glimlachen naar hen en vraag me ondertussen af waarom iemand ooit een baby zou willen. Alleen al het figuur dat je ervan krijgt.

Ik kijk uit het raampje. De aarde komt nu snel dichterbij en ik zet me schrap voor de landing. Als de wielen de grond raken, beginnen een paar passagiers te klappen. Eén meneer staat op en wil alvast zijn bagage pakken. Terwijl Elise hem tot zitten maant, vraag ik me af waarom er altijd één bij is die het bordje 'stoelriemen vast' niet begrijpt.

We taxiën naar de gate en als het vliegtuig tot stilstand komt, is er geen houden meer aan. Terwijl de crew opstaat doen overal passagiers mee, hoewel de piloot het bordje nog niet heeft uitgedaan. Ik laat het maar zo. Hoe eerder iedereen eruit is, hoe beter. Ik heb het wel gehad voor vandaag.

'Cabin crew, doors may be opened.'

Elise en ik nemen onze plek bij de uitgang in, terwijl Miranda de grote, zware deur opent. Daarna posteert ze zich pontificaal voor ons en zegt de passagiers gedag. Elise zet een stap naar voren en haar puntige hak boort zich in Miranda's voet.

'Oh, sorry', zegt ze poeslief. 'Ik had je niet gezien.'

Ik moet mijn best doen om mijn gezicht in de plooi te houden. Miranda perst haar lippen op elkaar.

Als de laatste passagier het vliegtuig heeft verlaten, komt het drietal piloten uit de cockpit. Captain Van der Loo, die nu de

passagiers weg zijn gewoon Robert heet, loopt voorop. Miranda, Elise en ik kijken alledrie naar hem en zetten onze verleidelijkste gezichten op.

‘Dames’, zegt hij met iets geamuseerds in zijn stem.

Dan loopt hij langs ons heen.

Elise steekt haar hand op. ‘Van mij.’

‘Dat zullen we nog wel eens zien’, mompel ik. Miranda werpt me een vernietigende blik toe.

‘Daar zijn we weer. De Sea Sight Inn.’ Elise laat het handvat van haar koffer los. Het ding valt met een klap op de grond. ‘Pokkeding’, moppert ze. ‘Wanneer krijgen we nou eindelijk eens normale koffers?’

‘Kom kom, niet zo klagen’, zegt iemand achter ons. Tegelijk draaien we ons om. Robert lacht ons toe. Op zijn gezicht is geen spoortje van vermoeidheid te bekennen, terwijl ik me door de lange vlucht en de Antilliaanse warmte moe en zweterig voel. En dat is niet hoe ik wil dat Robert me ziet.

Ik draai me terug naar de receptionist. ‘Sara Doesburg.’

Snel vul ik een paar gegevens in, zet mijn handtekening en gris mijn kamersleutel uit zijn hand. Ik heb leuke plannen met Robert, maar eerst wil ik douchen en een paar uur slapen.

Op mijn kamer werp ik snel een blik naar buiten. De Sea Sight Inn doet zijn naam eer aan: ik kijk uit over een azuurblauwe zee en een prachtig wit strand. Met een ruk trek ik het gordijn dicht.

Ik doe mijn blazer uit, knoop mijn blouse los en leg alles op de rieten stoel in de hoek van de kamer. Daarna pak ik een hanger-tje uit de kledingkast en plaats mijn rok erop. Die moet ik op de terugvlucht ook nog aan en als ik hem niet netjes houd, moet hij gestoomd worden. Dutchman Air heeft besloten dat stewardessen dat zelf moeten betalen.

Ik trek een badjas aan, stap het balkon op en hang de rok daar uit. Even blijf ik staan om de zeelucht op te snuiven en de zon mijn gezicht te laten verwarmen. Het is druk op het strand, er

is niet één bedje meer vrij. Gelukkig heb ik geen zin om naar het strand te gaan. Eén keer, in Maleisië, dacht ik dat het een goed idee was om niet op mijn kamer, maar op een strandbedje te gaan slapen. Midden op de dag. Toen ik wakker werd, voelde ik meteen dat het mis was. Mijn gezicht was rood en gezwollen en een uur later begon ik al te vervellen. Het was vreselijk, vooral omdat een van de leukste copiloten die ik ooit heb gezien de benen uit zijn lijf had gelopen om bij mij in het vizier te komen en ik net die avond van plan was mijn *hard to get*-houding op te geven. In plaats daarvan zat ik op mijn kamer, fakend dat ik een migraineaanval had, ondertussen proberend mijn kreeftrode huid met plakjes komkommer te koelen.

Ik huiver weer als ik aan die vreselijke gebeurtenis denk en ga snel mijn kamer binnen. Het enige goede dat ik eraan heb overgehouden, is dat ik nooit meer vergeet om zonnebrand factor 30 mee te nemen.

Ik gooi de badjas op het bed en stap onder de douche. De hotelzeep ruikt naar niets, maar toch voel ik me schoon als ik mezelf inzeep. Mijn haar was ik uiteraard niet met hotelshampoo. Ik weet nog steeds niet wat ze daar precies in stoppen, of juist niet, maar het gevolg is altijd dat je een bos onhandelbaar touw overhoudt. Daarom neem ik standaard mijn eigen shampoo mee, die je alleen bij de kapper kunt kopen.

Als ik een kwartier later de douche uitzet, ben ik rozig en wil ik zo snel mogelijk gaan slapen. Ik sla de dekens terug en wil me net in het kraakheldere bed laten glijden als er op de deur wordt geklopt. Met tegenzin trek ik de badjas weer aan. Geïrriteerd veeg ik de strengen nat haar uit mijn gezicht.

'Who's there?'

Er wordt geantwoord in het Nederlands. 'Doe open.'

Mijn adem stokt. Het is Robert. Ik kijk verlangend naar het grote tweepersoonsbed. Eigenlijk ben ik te moe, maar ik zie hem in gedachten al op de rand van het bed zitten, zijn hoofd een beetje schuin, uitnodigend wijzend naar de plek naast hem. Mijn

hart begint van pure vreugde in mijn keel te bonken. Ik kan nu niet gaan slapen. Straks gaat hij naar Elise of, oh horror, Miranda.

Ik doe de deur open. ‘Oh, hallo Robert’, zeg ik, alsof ik hem hier niet had verwacht. Dit is een spelletje dat vrijwel nooit zijn uitwerking mist. Piloten, of misschien mannen in het algemeen, hebben graag het idee dat ze iets helemaal zelf hebben veroverd en bedwongen. Of het nu een landingsbaan is of een, al zeg ik het zelf, bijzonder aantrekkelijke stewardess.

Hij trekt zijn wenkbrauwen op met een sexy gebaar dat mijn laatste restje vermoeidheid resoluut doet verdwijnen. Ik ben 26 – slapen kan ik na mijn dertigste nog genoeg, als mijn looks me in de steek laten.

Ik zet een stap opzij. ‘Kom binnen. Iets drinken?’

In de minibar vind ik genoeg gin en tonic om twee longdrinks te vullen. Zonder iets te zeggen overhandig ik Robert zijn drankje. Daarna ga ik op het bed zitten en trek één been onder me. Mijn badjas valt een beetje open en ontbloomt het andere been, dat door vele uren cardio- en krachttraining slank en gespierd is. Ik bekijk tevreden de uitwerking van het plaatje dat ik bied. Robert neemt drie flinke teugen van zijn cocktail en zet het glas dan met een klap op het nachtkastje. We verspillen geen tijd aan zoiets banaals als een gesprek.

Hij sjort aan de band van mijn badjas, die nu helemaal openvalt. Geroutineerd maak ik alle knoopjes van zijn overhemd los. Dat is het grootste voordeel aan een uniform: alle mannen dragen hetzelfde overhemd en ik ben inmiddels geoefend in het losknopen ervan.

Robert trekt zijn shirt uit en zoent me tegelijkertijd. Ik heb me intussen al op zijn broek gestort: zelfde verhaal als het overhemd. Binnen tien seconden ligt het kledingstuk op de grond en dat alles met één hand. Ik kan weer trots zijn op mezelf.

Mijn handen glijden over Robers stevige billen. De zijne zitten aan mijn borsten. Hij is een kenner, merk ik meteen. Precies wat ik al dacht.

‘God, je bent lekker’, hijgt hij in mijn oor. ‘Dit wilde ik op Schiphol al doen.’

Vijf minuten later is het voorbij. Vanaf het bed kijk ik toe hoe hij zijn broek aantrekt en die heerlijke billen weer bedekt. We hebben twee dagen de tijd. Ik hoop ze nog minstens vijf keer terug te zien.

‘Tot later’, zegt Robert, als hij in zijn overhemd is geschoten en het scheef heeft dichtgeknoopt. De deur valt met een klap achter hem dicht.

Ik sta op, spring voor de tweede keer onder de douche en kruip daarna naakt onder de deken. Die is wel nodig in de zwaar geaircode kamer. Ik werp een blik op mijn telefoon en wil eigenlijk het licht al uitdoen als ik zie dat ik een sms’je heb gekregen. Van Anouk, mijn drie jaar oudere zus.

Ik moet overmorgen naar het ziekenhuis voor onderzoek... Dat vindt de huisarts beter. Balen. Hoe is het daar? Lekker warm? xA Ziekenhuis? Huisarts?

Oh, shit! Dat ben ik helemaal vergeten. Anouk had iets gevoeld in haar borst en is totaal in paniek geraakt. Ik heb haar al verteld dat het ongetwijfeld niets is, maar ze wilde het per se door de huisarts laten onderzoeken.

Snel sms ik terug. Balen, ja. Maar het is vast niets, je bent veel te jong voor enge ziektes. Hier is het geweldig. Zon, zee, strand, mannen. xS

Ik weet zeker dat ze overmorgen sms’t dat ik inderdaad gelijk had en dat er niets aan de hand is. Ze is hartstikke jong en bovendien komt er in onze familie helemaal geen kanker voor. Maar Anouk tilt nou eenmaal zwaarder aan dingen dan ik. Toen onze vader volledig onverwacht overleed aan een hartinfarct, wilde ze per se binnenstebuiten worden gekeerd om er maar zeker van te zijn dat er aan háár hart niets mankeerde. Ze was ervan overtuigd dat ze hetzelfde zou krijgen als papa, al was zij vijftien en hij tweeënveertig. Pas nadat de dokter haar helemaal had onderzocht, durfde ze te geloven dat ze niet dood zou gaan.

Mijn telefoon piept opnieuw.

Da's mooi. Veel plezier. En duim voor me.

Als het tijdstip van het onderzoek niet midden in de Antilliaanse nacht valt, zal ik dat zeker doen, ja. Ik sms dat ze daarop kan rekenen en zet mijn telefoon op stil. Daarna doe ik eindelijk het licht uit. Slapen.

‘Kom je nog?’ Elise bonkt op de deur van mijn kamer. ‘Iedereen is al naar de bar.’

‘Doe maar rustig, hoor. Ik kom er zo aan.’

Ik leg de laatste hand aan mijn make-up en zet een stap naar achteren om het resultaat in de spiegel te kunnen bewonderen. Vandaag op het strand ben ik al aardig bruin geworden en dan staat alles net even leuker. Ook het magenta halterjurkje dat ik draag. Ik heb het vorige maand in Los Angeles gekocht en dit is de eerste keer dat ik het aanheb. Voor vanavond heb ik speciale plannen en dit jurkje past daar precies in.

Mijn plannen draaien, anders dan die van Elise, niet langer om Robert. Toen ik wakker werd en op het balkon ging zitten om even van het uitzicht te genieten, zag ik hem op het strand zoenen met een stewardess van een Russische maatschappij. Nou wil ik heus niet principieel doen en ik verlang ook geen eeuwige trouw, maar het kind was hooguit zeventien en Robert is minstens veertig.

Net nadat Robert en zijn minderjarige verovering verdwenen waren, zag ik Roberts copiloot Patrick een duik in zee nemen. Het plan is dat ik vanavond dat lichaam eens van dichtbij ga bestuderen.

Elise heeft haar zinnen op onze gezagsvoerder gezet en slaat nu mijn deur bijna uit zijn sponningen met haar gebonk.

‘Ik kom al, ik kom al’, zucht ik, en na nog een laatste blik in de spiegel pak ik mijn enveloppetasje en doe het licht uit.

Elise kijkt demonstratief op haar horloge als ik de gang op stap. Ik heb haar al zo vaak uitgelegd dat het niet verstandig is om tegelijk met anderen te komen, tenzij je wilt uitdragen dat je

niets te doen hebt. Later komen, bij voorkeur een halfuur, wekt de suggestie dat je met moeite ergens anders hebt kunnen losrukken om de rest van de aanwezigen met je gezelschap te verblijden. Hoe later je komt, hoe groter je voorsprong, maar Elise wil het niet begrijpen.

We lopen naar beneden en steken de straat over naar de bar waar niet alleen onze crew, maar ook luchtvaartpersoneel van andere maatschappijen zich heeft verzameld. Ik verga van de dorst en terwijl ik voel dat blikken zich op ons richten, loop ik op mijn zilverkleurige kleppertjes met hoge hakken naar de bar. Elise volgt me op de voet.

‘Hij is zo van mij’, zegt ze een kwartier later, als ze zich met haar derde cosmopolitan genoeg moed heeft ingedronken. ‘Ik weet zeker dat hij wil. Hij zit de hele tijd naar me te kijken.’

Ze werpt de miljoenste zogenaamd onopvallende blik op Robert en het groepje piloten en stewards, met wie hij aan de bar zit.

‘Waarom gaan we dan niet bij hen zitten?’

Elise kijkt me aan alsof ik gek ben geworden. ‘Laat ze maar naar ons toekomen. De lol is eraf als ik me aan Robert aanbied. Hij moet het idee hebben dat hij mij heeft versierd.’

Dit is theorie die ik haar heb bijgebracht, maar ik laat haar in de waan dat ze het zelf heeft verzonnen.

Elise heeft haar blik weer strak op Robert gericht. ‘Ik weet zeker dat er onder dat shirt een wasbord schuilgaat waar je u tegen zegt.’

Ik zou dat wasbord en andere niet te versmaden onderdelen van Roberts lichaam tot in detail kunnen beschrijven, maar ik houd mijn mond. Niet dat Elise het überhaupt zou horen, want ze heeft het veel te druk met nonchalant overkomen.

Terwijl ik Roberts blik in mijn richting vakkundig ontwijk, richt ik mijn aandacht op Patrick, die naast hem zit en maar tequila's blijft bestellen. Dat is het voordeel van continu leven met een jetlag: drank kan altijd – het is voor je gevoel voortdurend zaterdagavond.

Ik neem een ferme slok van mijn mojito en merk dat Patrick naar me kijkt. Goed, heel goed, dit is waar ik op uit ben. Langzaam laat ik mijn tong langs mijn lippen glijden om de restjes mojito weg te werken.

Bingo. Hij komt mijn kant uit.

‘Nog tien’, hijg ik. ‘Nog negen, acht, zeven...’ Kreunend laat ik me achterovervallen op het matje. Mijn hoofd dreunt in de maat van de bonkende muziek. Die laatste cocktail had ik misschien niet moeten nemen.

‘Nog zes’, spreek ik mezelf streng toe. Druipend van het zweet richt ik me weer op voor de laatste sit-ups. Mijn buikspieren voelen aan alsof ze elk moment kunnen knappen als te strak gespannen elastiekjes, maar ik mag niet opgeven.

‘Nog één. Aah.’ Met een kreet van opluchting val ik neer. Ik kijk op de klok. Vijfenvijftig minuten, niet slecht. Het is even voor acht uur ’s ochtends en ik heb mijn work-out er al op zitten.

Tevreden pak ik mijn handdoek en loop naar de kleedkamer voor een welverdiende douche. In de spiegel werp ik een blik op mezelf. Mijn normaal gesproken vlekkeloze en zongebruinde huid is rood van inspanning en mijn hazelnootbruine haar hangt in natte pieken rond mijn gezicht. Ik knijp in mijn bovenarmen. De trainingen met gewichtjes hebben hun vruchten afgeworpen. Daarna bekijk ik kritisch mijn buik. Ik ben alert op elk spoortje dat wijst op een vetrol in wording, maar vind niets. Gelukkig maar. Ik voel er weinig voor om nog meer sit-ups te moeten doen dan de honderd die ik nu dagelijks afwerk. Of ik zou minder moeten eten, maar van mijn strakke regime van drie gezonde maaltijden en maximaal twee tussendoortjes kan bijna niets meer af. Behalve de alcohol, maar die heb ik simpelweg nodig om mijn werk leuk te houden.

Ik draai me om en check mijn billen. Andere vrouwen vergeten die twee lichaamsdelen nogal eens, maar ik houd ze scherp in de gaten. De hoeveelheid tijd die ik gehuld in bikini door-

breng, vraagt om een strakke bilpartij. Ik span mijn spieren aan. Staalhard. Precies zoals ik het graag zie.

Als de deur opengaat, sla ik snel een handdoek om mijn lijf. Miranda komt binnen. Ze werpt een misprijzende blik op mij en loopt dan zonder iets te zeggen langs me heen.

‘Ga je sporten?’ vraag ik poeslief.

‘Zoals gewoonlijk.’ Haar stem klinkt scherp, alsof ze me wil waarschuwen niet verder te gaan. Gezien haar figuur vermoed ik dat Miranda in 1995 voor het laatst heeft gesport, maar ik heb een kater en voel weinig voor een hoogoplopende ruzie. Hoewel ik veel zin heb om te vragen of ze nou echt denkt dat één keer sporten haar het figuur gaat opleveren waar Robert op zou vallen. Ze heeft minstens maat 40.

Ik trek de handdoek nog eens extra strak om me heen, om mijn figuur beter te laten uitkomen, en loop naar de douches. Nog voor ik de kraan heb aangezet, hoor ik hoe Miranda de deur van de sportzaal met een klap achter zich dichtsmijt.

Ach, ik begrijp haar pesthumeur ook wel. Ik heb gisteravond gehoord dat Miranda tweeënderdig is en niets liever wil dan een man en een kind en een chocoladebruine labrador om het plaatje compleet te maken. Alhoewel, dat van die labrador weet ik niet zeker, maar ze wil in elk geval dolgraag een gezinnetje. Vooralsnog ontbreekt de vent, waardoor het kind een wat lastig verhaal wordt. Ze zou een hond kunnen kopen, maar dat is voor een alleenstaande stewardess niet heel praktisch.

Ik zou haar het telefoonnummer kunnen geven van Tygo, mijn ex-vriend, bedenk ik als ik me inzeep met dezelfde reukloze hotelzeep als ik op mijn kamer heb. Als ze nou zo graag wil trouwen en kindjes krijgen, heeft ze aan hem een goede. Dat is ook precies wat hij wil.

En dat is dan weer de reden dat Tygo mijn ex is. Als ik ergens niet klaar voor ben, is het voor een paar koters om me heen. Alleen al het idee dat je voortdurend een oppas moet regelen als je uit eten wilt. Spontaan iets gaan doen is er niet meer bij. En dan

moet ik zeker mijn intercontinentale vluchten opgeven, omdat ik dan te lang van huis ben? Ik heb juist zo hard gewerkt om de leukste vluchten te krijgen en ik ben echt niet van plan om weer genoeg te nemen met de lijndienst Barcelona om maar zo veel mogelijk in mijn eigen bed te kunnen slapen.

Ik sluit mijn ogen en geniet van het warme water, terwijl ik aan Tygo denk. Hij bleef maar bedelen om een baby en een huwelijk, en na het derde aanzoek heb ik mijn spullen gepakt. Dat ik voor mijn verjaardag kleine witte babysokjes kreeg, hielp ook niet echt. Anders dan Tygo had gehoopt, raakte ik niet bevangen door een enorm verlangen naar iets om die sokjes mee op te vullen. Integendeel, ik kreeg het juist Spaans benauwd. Dat was ook het moment dat ik besloot nog minstens tien jaar niet aan kinderen te denken en daarna pas te bepalen of ik ze wil of niet. Vooral nog neig ik erg naar 'niet' en kan ik me niet voorstellen dat er ooit een moment komt waarop ik vrijwillig mijn vrijheid zal opgeven.

Tygo daarentegen was zwaar teleurgesteld dat zijn kans op een kind verkeken leek. Hij bleef maar bellen en sms'en. Pas nadat ik hem de babysokken retour had gestuurd met de mededeling dat hij maar een andere moeder voor zijn kind moest zoeken, werd het minder. Nu heeft hij al een maand niets van zich laten horen, wat een record is.

Ik overweeg serieus om hem en Miranda aan elkaar te koppelen. Tygo is weliswaar twee jaar jonger, maar dat is alleen maar gunstig, want dan hebben ze alle tijd voor die tien kinderen die hij waarschijnlijk wil. Aan de andere kant heb ik helemaal geen zin om Tygo te spreken en ik voel me ook niet verantwoordelijk voor Miranda's geluk. Al die mensen met hun kinderwens, ik wil er niets mee te maken hebben.

Met een opgetogen gevoel zet ik de douche uit.

Een uur later lig ik op het strand. Ik heb mezelf in een hangmat geïnstalleerd met de nieuwste *Vogue* en een literfles mineraalwater. Mijn plan is dat ik vandaag helemaal niets ga doen, be-

halve heel af en toe afkoelen in zee als de zon me even te warm zou worden.

Ik zet mijn grote Chanel-zonnebril op mijn neus en sla *Vogue* open. Maar ik heb nog geen letter gelezen, als ik iemand aan hoor komen.

‘Ga je mee zwemmen?’ Robert loopt voorbij in een strakke zwembroek met een oerlelijk oranje streepjesdessin. Wie heeft dat uitgezocht? Mevrouw Van der Loo? Dat zou logisch zijn. Als ik de vrouw van een piloot was zou ik hem vetmesten en de meest lelijke zwembroeken voor hem uitzoeken, om hem zo veel mogelijk uit de markt te prijzen. Al weet mevrouw Van der Loo misschien niet dat manlief regelmatig helemaal geen kleren draagt, bij voorkeur op zijn hotelkamer in een ver oord in aanwezigheid van een aantrekkelijke stewardess. Zoals wel meer piloten, trouwens, wat de reden is dat er ook nooit met een zou trouwen. En ook niet met een copiloot, al heb ik me gisteravond opperbest vermaakt met Patrick. Nadat Elise er eindelijk in was geslaagd Roberts aandacht te trekken, was ze de rest van de avond niet bij hem weg te slaan. Ik concentreerde me intussen op Patrick, me afvragend hoe ik hem al die tijd over het hoofd heb kunnen zien. Hij is knapper dan Robert, en tien jaar jonger. Met tien keer meer uithoudingsvermogen en dat, zo heb ik vannacht mogen merken, is niet onprettig.

Ik til mijn Chanel een stukje op en werp Robert een koele blik toe. ‘Zeewater droogt mijn haar uit.’

Hij haalt zijn schouders op en loopt door. Even later rent Elise voorbij. In de golven bespringt ze hem van achteren. Hij komt geïrriteerd overeind en beent terug naar het strand. Elise blijft met een pruillipje in zee achter.

‘Goodmorning sunshine.’

Ik draai mijn hoofd met een ruk om. Patrick staat achter me, gehuld in een donkerblauwe zwembroek. De aanblik van zijn gespierde bovenlichaam jaagt mijn hartslag omhoog.

‘Hé’, zeg ik.

‘Ga je mee zwemmen?’

Robert loopt chagrijnig voorbij en hoort die vraag. ‘Kan niet. Dan wordt d’r haar droog.’

‘Wat?’

Ik wuif zijn woorden weg. ‘Niets. Natuurlijk ga ik mee zwemen.’

Ik klim uit mijn hangmat en loop naar zee. Patrick loopt schuin achter me. Ik voel zijn blik over mijn lichaam gaan en trek mijn buik nog eens extra in. We vliegen pas om acht uur vanavond dus we hebben nog alle tijd...

Ik loop de lauwe zee in. Verlangend kijk ik naar Patrick's licht gebruikte lichaam. Hij spat water mijn kant op. Hoewel het een kinderachtig spelletje is, spetter ik terug. Hij grijnst. Ik lach terug. Dan voel ik zijn grote handen rond mijn taille. ‘We hebben nog uren voordat we moeten werken.’

‘Ja.’

Meer woorden hebben we niet nodig. Ik loop de zee uit, op de voet gevolgd door Patrick. Ik sla een pareo om en ga met hem mee naar zijn kamer. Op de gang komen we Miranda tegen. Ze is op weg naar het strand met een dik en zo te zien literair verantwoord boek onder haar arm. Het schiet ineens door me heen dat je als stewardess met maat 40 zeeën van tijd moet overhouden om dat soort boeken te lezen.

Patrick opent zijn kamerdeur. De airco staat te loeien en ik huiver. Van achter slaat hij zijn armen om me heen. ‘Zo meteen heb je het niet meer koud, dat belooft ik je.’

Zijn trouwring blijft bijna in mijn navelpiercing haken als hij met me een ferme ruk omdraait.

Ik neem een slok van mijn pina colada en kijk vanuit mijn hangmat genietend uit over zee. Straks moet ik negen uur lang voldoen aan de wensen van een vliegtuig vol uitgelaten, dronken en asociale vakantiegangers. Eén cocktailtje om mezelf de nodige kracht in te drinken kan nog wel. Ik zie dat Elise en Saskia, een stewardessenvriendin die vandaag met een vlucht uit de Do-

minicaanse Republiek is gearriveerd en vanavond ook met de DA4431 terugvliegt, op het terras van het hotel hetzelfde doen.

De zon begint al te dalen, de dag loopt op z'n einde. Over een halfuurtje moet ik mijn koffer inpakken, mijn stewardessenuniform aantrekken en mijn gezicht weer in de stralende nepglimlach plooiën die verhuult hoe vervelend we de passagiers eigenlijk vinden.

Ik werp een blik op de nu haast saffierblauwe zee, die hier en daar glinstert alsof er honderden lampjes onder het wateroppervlak verborgen zitten. Ik moet ook niet klagen. Ik heb een geweldige baan. Zonder die vervelende passagiers zou ik hier nu niet in een hangmatje liggen met een cocktail in mijn hand en een verrukkelijke copiloot voor het grijpen, één hangmat verderop. Misschien doe ik dat straks nog wel, hem grijpen.

Plotseling klinkt een ingeblikte versie van het Wilhelmus. Ik tast onder me, op zoek naar mijn mobieltje. Als ik het eindelijk heb gevonden, zie ik dat het Anouk is die me belt. Terwijl ergens in mijn achterhoofd het besef doordringt dat het in Nederland half elf 's avonds is en dat Anouk normaal gesproken nooit zo laat belt, zeg ik vrolijk: 'Ha, zus!'

Eerst hoor ik niets. 'Hallo?' vraag ik vertwijfeld. 'Hallo-o?'

Dan hoor ik het geluid. Het houdt het midden tussen gesnik en het praten van iemand die heel erg verkouden is.

'Anouk? Ben je daar?'

'S-sara?'

'Ja. Nouk, wat is er? Waarom huil je?'

Weer hoor ik even niets. Er bekruipt me een heel onaangenaam gevoel. De laatste keer dat Anouk zo hilde, was toen bleek dat haar toenmalige vriend Stefan haar had bedrogen met zijn ex. Hoewel hun zoontje Max nog maar drie weken oud was, had Anouk haar vriend met harde hand de deur gewezen. Ik geloof dat ze hem daarna nog hooguit twee keer heeft gesproken. Hij heeft Max ook nooit meer gezien. Maar dat is vier jaar geleden.

'Nouk?' vraag ik opnieuw.

Ineens heb ik onze moeder aan de telefoon. ‘Sara?’

Ik zit rechtop in de hangmat. Mama is een paar maanden geleden naar de andere kant van het land verhuisd en hoort helemaal niet bij Anouk te zijn.

‘Wat is er aan de hand?’

‘De uitslag van de mammografie is helemaal niet goed. De dokter heeft een knobbel gezien en een punctie gedaan. Het is kwaadaardig. Het is een tumor.’

Ik ben even uit het veld geslagen.

‘Huh?’

‘We hebben de hele dag in het ziekenhuis gezeten en er zijn allerlei onderzoeken gedaan. Anouk heeft borstkanker. We weten nog niet welke soort, want er staat nog van alles op kweek, maar ze moet zo snel mogelijk worden behandeld.’

‘Maar...’ Ik wil iets zeggen, maar weet niet wat. Borstkanker? Anouk is nog geen dertig! En zelfs dertigers krijgen geen borstkanker, daar zijn ze veel te jong voor. Of misschien krijgen ze het wel, ik weet het niet eens, maar ik weet wel dat mijn zus geen kanker hoort te krijgen.

‘Lieverd, ik begrijp dat dit heel erg schrikken is. Dat is het voor ons allemaal. Maar het belangrijkste is nu dat Anouk zo snel mogelijk aan de behandeling begint, dan heeft ze een redelijke kans om te overleven.’

De adem stekt in mijn keel. Káns om te overleven?

‘Hoe bedoel je?’

‘Met de mammografie is vastgesteld dat de tumor al best groot is, wat betekent dat hij er al een tijdje zit. Als ze snel wordt geopereerd om de tumor te verwijderen en vervolgens zware chemotherapie krijgt, is er een goede kans dat de kankercellen worden vernietigd. Maar dan moet het natuurlijk wel operabel zijn. Misschien moet ze worden bestraald om de tumor te verkleinen.’

Ik knipper met mijn ogen om het beeld kwijt te raken van duizenden plastic soldatenpoppetjes, die ten strijde trekken tegen slechterikken in glanzende harnassen.

Chemotherapie, bestraling – het zijn woorden die ik wel met kanker associeer, maar ik heb geen idee wat het allemaal precies inhoudt.

Met een schorre stem vraag ik: ‘En anders?’

‘Daar denken we nog niet aan’, zegt mijn moeder ferm en pas dan beseft ik hoe ernstig mijn zus eraan toe is.

‘Ik wil Anouk spreken.’

‘Zo meteen. Lieverd, ik weet dat ik je heb laten schrikken en dat je dit even moet verwerken, maar er is niet veel tijd. Anouk zal behandelingen moeten ondergaan in het ziekenhuis en ik weet het natuurlijk nog niet zeker, maar er is een kans dat ze daar dan een tijdje moet blijven.’

‘Als ze daar de beste zorg krijgt, dan moet dat inderdaad!’ roep ik strijdlustig.

Mijn moeder zegt: ‘Daar ben ik het helemaal mee eens en Anouk weet zelf ook dat het noodzakelijk is, maar er is wel een probleem.’

‘Wat dan? Mam, ze woont in Amsterdam. Hoe kan er nou een probleem zijn? De beste ziekenhuizen van Nederland zitten om de hoek.’ Althans, dat vermoed ik. Ik heb me er nooit zo in verdiept. Maar het VU is toch goed?

‘Dat is ook zo, maar er is een ander probleem. Ik woon natuurlijk niet meer in de buurt en iemand zal voor Max moeten zorgen als Anouk in het ziekenhuis ligt.’

‘Dat is waar.’ Ik tik nadenkend met mijn vinger tegen mijn lippen. ‘Ik ga nadenken of ik nog iemand weet. Mag ik nu Anouk spreken?’

‘Saar,’ zegt mijn moeder, ‘er breekt een moeilijke tijd aan voor Anouk, maar zeker ook voor Max. Anouk zou er veel geruster op zijn als er iemand voor hem zorgt die hij in elk geval kent. Ze wil niet dat hij buiten de familie wordt opgevangen.’

‘Maar jij woont aan de andere kant van het land! Dat is toch niet echt handig? Max moet naar school. Kan die vriendin van haar het niet doen? Die eh... Mieke!’

‘Mieke is vorig jaar naar Dubai geëmigreerd.’

‘Oh ja. Els dan? Max kan het ook goed met Els vinden.’

Mijn moeder slaakt een zucht. ‘Els heeft drie kleine kinderen en is net gescheiden. Dat kan niet.’

‘Tja, dan weet ik het ook even niet. Ik denk er nog over na, oké?’

‘Sara, ik...’ Mijn moeder laat even een stilte vallen. ‘Ik dacht aan jou. Het zou Anouk enorm geruststellen als jij Max zou kunnen opvangen.’

Mijn mond wordt droog. Ik? Als oppas voor mijn neefje? Ik begrijp best dat er opvang nodig is nu Anouk niet zelf voor Max kan zorgen, maar in mijn leven is echt geen plek voor een kind. Ik kan hem toch niet alleen laten als ik moet vliegen?

‘Max moet ergens heen, Saar’, zegt mama. Haar stem klinkt een beetje dwingend. Ik voel me onder druk gezet. Arm kind, hij is pas vier en nu moet hij dit meemaken. Maar dat ik tijdelijk voor mijn neefje ga zorgen, is echt geen optie. Het kan gewoon niet.

Net als ik dat tegen mama wil zeggen, zegt zij: ‘We hebben het er nog wel over. Hier is Anouk.’

‘Oh, lieverd toch’, zeg ik, als ik mijn snikkende zus opnieuw aan de telefoon krijg. ‘Wat vreselijk. Maar ik weet zeker dat het allemaal goed komt. Daar gaan we gewoon voor.’

‘Het is zo erg’, zegt Anouk bibberig van het huilen. ‘Ik ben zo bang. Ik weet niet wat ik moet doen.’

‘Je moet in elk geval niet opgeven. Hoe erg het ook is, het komt wel goed. Je hebt ons toch? Ik bedoel: mama en mij? Wij slepen je er wel doorheen.’

‘En Max dan?’ vraagt Anouk. ‘Als ik er niet meer ben, heeft hij niemand.’

‘Zo mag je niet praten! Jij zult er altijd voor hem zijn. In elk geval de komende vijftig jaar, en daarna is hij vast oud genoeg om voor zichzelf te zorgen.’

Maar ik kan Anouk niet geruststellen.

‘Ik wil nog helemaal niet dood. Ik ben verdomme nog geen dertig!’ Ze begint weer te huilen.

‘Je gaat ook helemaal niet dood’, zeg ik, maar dan heb ik ineens mijn moeder weer aan de telefoon.

‘Hoe laat ben je morgen thuis?’ vraagt ze.

‘Rond de middag. Dan ga ik meteen naar Anouk toe, oké?’

‘Ze moet om vier uur in het ziekenhuis zijn voor nog meer onderzoeken. En misschien is de uitslag van de biopsie er dan ook. Zou jij op Max kunnen passen?’

Ik slik. Is dit een manier om mij Max in de maag te splitsen? Want daarover is het laatste woord nog niet gezegd.

‘Het is maar een paar uurtjes’, zegt mijn moeder als ik geen antwoord geef.

Waarschijnlijk is dit niet het moment om te zeuren en dus zeg ik: ‘Natuurlijk. Maak je geen zorgen, ik regel dat. Het komt allemaal wel goed, mam. Houd je taai.’

Als ik ophang, is Patrick verdwenen. Maar wat maakt het uit? Ik heb nu toch al geen zin meer.